

РЕШЕНИЕ

№ 18260

гр. София, 07.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мария Г. Шейтанова
Воденичарова

при участието на секретаря ГАЛИНА ХР. ХРИСТОВА
като разглежда докладваното от Мария Г. Шейтанова Воденичарова
Гражданско дело № 20221110152582 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по предявени от “****” ЕАД против *** обективно кумулативно съединени **искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми: сумата от **3 363,06 лв.** – главница за доставена от дружеството топлинна енергия до имот с адрес: ****, аб. № ***, ИД номер ***, през периода от **01.05.2018 г. до 30.04.2020 г.**, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба – 29.09.2022 г., до окончателното погасяване на вземането, сумата от **811,51 лв.** – лихва за забава за периода 15.09.2019 г. – 14.09.2022 г., сумата от **19,89 лв.** – такса за дялово разпределение за периода 01.08.2019 г. – 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба – 29.09.2022 г., до окончателното погасяване на вземането, както и сумата от **5,48 лв.** – лихва за забава за периода 30.09.2019 г. – 14.09.2022 г. Претендира разноски.

Първоначално исковите са заведени срещу наследниците на Л. Б. С., починала на 09.11.**2014** г., като бивш собственик на процесния топлоснабден имот ****, аб. № ***, ИД номер ***. След извършване на множество справки чрез изискване на удостоверения за наследници и **служебно** извършена справка от съда в ЕСГРАОН за роднини на Л. Б. С. и при данни, че същата е починала през 2014 г. неомъжена, без деца, без данни за братя или сестри и без живи възходящи, с уточнителна молба от 21.11.2022 г. на л. 13 ищецът е насочил исковите си срещу СО на осн. чл. 11 ЗН. Ищецът твърди, че имотът е преминал в патримониума на СО по силата на чл. 11 ЗН экс леге поради това, че няма лица, които да получат наследството на осн. чл. 5 – чл. 10 ЗН.

Ответникът СО е подал в срока по чл. 131 ГПК отговор на исковата молба /дата пощ. кл. 23.12.2022 г./. Не спори имотът да е топлоснабден; да е бил собственост на Л. Б. С., починала на 09.11.2014 г.; в исковия период / след смъртта на Л. С./ СО да е било

клиент на ТЕ относно подаваната до имота енергия. Сочи, че СО е завладяло имота с ключар на 01.12.2021 г., като се установило, че радиаторите са спрени. Позовава се на давност.

Видно от служебно извършените справки о СО е подало молба за приемане на наследството на Л. Б. С. по опис, като е било образувано гр.д. № 22771/ 2023 г., по описа на СРС, 181 състав. Същото е прекратено поради оттегляне на молбата с определение от 18.07.2023 г.

Съдът след преценка на събраните по делото доказателства и като съобрази закона, намира следното:

По предявените искове в тежест на ищеца е възложено да докаже пълно и главно, че между него и Л. Б. С., починала на 09.11.2014 г., считано до 09.11. **2014** г., а след тази дата – между него и СО, **в процесния период** е съществувало облигационно отношение за доставка на топлинна енергия до имот с адрес ****, аб. № ***, ИД номер ***; че Л. Б. С. е имала качеството на потребител на ТЕ – собственик или ползвател на имота; че ответникът СО е придобило имота на осн. чл. 11 ЗН поради това, че Л. Б. С., починала на 09.11.2014 г., няма наследници, които да получат наследството на осн. чл. 5 – чл. 10 ЗН; че ищецът е доставял в исковия период **01.05.2018 г. - 30.04.2020 г.** топлинна енергия с уговореното качество, количество и цена; размера на вземанията за главници и лихви.

Като безспорно е отделено, че процесният имот с адрес: ****, аб. № ***, ИД номер ***, е топлоснабден; че е бил собственост на Л. Б. С., починала на 09.11.2014 г.; че СО е завладяло имота с ключар на 01.12.2021 г.

Според чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. В разпоредбата на параграф 1, т. 2а от ДР на ЗЕ е дадена законова дефиниция на понятието битов клиент - клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за собствени битови нужди.

Видно от нотариален акт от 04.09.1963 г. Л. Б. С. е придобила правото на собственост върху имота, който не се спори да е топлоснабден /л. 80/. В акта е посочено старото име на бул. „В. Левски“ – ***.

Л. Б. С. е починала на 09.11.2014 г. Не се спори, че СО е завладяло имота с ключар на 01.12.2021 г. Видно от акт за частна общинска собственост № 1057 от 07.02.2023 г. /л. 79/ ответникът СО е актувал имота като частна общинска собственост на осн чл. 2, ал. 1 т. 2 ЗОБС /“имотите и вещите, предоставени в собственост на общината със закон“/ вр. чл. 11 ЗН . Имотът е завладян от СО видно от заповед № 242/25.11.2021 г. на л. 52. На 01.12.2021 г. е съставен протокол за оглед, видно от който жилището се състои от три стаи, кухня и тоалетна и е било необитаемо. 8л. 54/.

Относно наследството на Л. Б. С. се установява следното. Според писмо от СО, район Средец на л. 38 Л. Б. С., родена 1931 г. е починала 2014 г., като е била неомъжена, няма деца, както братя или сестри. Съгласно служебно извършена справка от съда в ЕСГРАОН /л. 63 и сл./ относно всички възможни нейни роднини, за които може да се изведе запис, починалата няма други роднини. Извежда се запис за баща ѝ, но той е починал преди нея през 1983 г. Няма данни в ГРАО за неговите родители – нито име, нито ЕГН, като те са починали преди да се въведе ЕГН в РБ /в края на 1977

г./.. Относно майката на Л. Б. С. няма пълни записи, само дата на раждане - 1906 г. Л. Б. С. няма братя или сестри.

По този начин не се установява Л. Б. С. да е оставила наследници по закон по смисъла на чл. 5 –чл. 10 ЗН, а именно: деца или техни низходящи, живи родители, живи възходящи от втора или по-горна степен, братя и сестри или техни низходящи /деца и внуци/, роднини по съребрена линия до шеста степен включително или съпруг.

Според чл. 11 ЗН когато няма лица, които могат да наследяват съгласно предходните членове, или когато всички наследници се откажат от наследството или изгубят правото да го приемат, наследството се получава от държавата, с изключение на движимите вещи, жилищата, ателиетата и гаражите, както и на парцелите и имотите, предназначени предимно за жилищно строителство, които стават собственост на общината, на чиято територия се намират.

По този начин наследството на Л. Б. С. е придобито *ex lege* по силата на чл. 11 ЗН от държавата с изключение на правото на собственост върху процесния недвижим имот, което е преминало върху общината, в чийто район се намира - СО, понеже се касае за жилище.

Задълженията по топлоснабдяването до 09.11.2014 г. /дата на смъртта на Л. Б. С./ са наследени от държавата. Съгласно чл. 61, ал. 2 ЗН недееспособните, държавата и обществените организации приемат наследството само по опис. Приемането на наследството от държавата по опис е средство за охрана интересите на държавата, понеже осигурява ограничаването отговорността на наследника /в случая държавата/ по отношение на кредиторите на наследството до размера на наследствените активи, придобити от държавата на осн. чл. 11 ЗН. Това са всички активи извън тези, които се придобиват от Общината.

По силата на чл. 11 ЗН в случая *** е придобила правото на собственост върху процесния топлоснабден имот считано от 09.11.2014 г. Обстоятелството, че имотът е актуван като общински по-късно, не променя този извод, т.к. актовете за общинска собственост нямат конститутивно действие. По този начин за възникналите **след 09.11.2014 г.** задължения по топлоснабдяването / каквито са настоящите за периода от **01.05.2018 г. до 30.04.2020 г.**/ отговаря собственикът на имота, а именно в случая ***.

Видно от служебно извършените справки СО е подало молба за приемане на наследството на Л. Б. С. по опис, като е било образувано гр.д. № 22771/ 2023 г., по описа на СРС, 181 състав. Същото е прекратено поради оттегляне на молбата с определение от 18.07.2023 г.

Неприемането на наследството по опис от Общината обаче не променя извода, че тя като собственик на имота дължи суми за главница и лихви за топлоснабдяване на имота след 09.11.2014 г. Съгласно чл. 11 ЗН Общината не е универсален правоприемник на починалия, а придобива само определени негови вещи, в случая правото на собственост върху топлоснабдения имот – жилище. В този случай положението на общината е сходно с положението на заветник. В същото качество /не на универсален, а на частен правоприемник/ се намира обаче общината и в хипотезата на придобиване на движими вещи или имоти по дарение и завещание.

Не съществува пречка Общината като частен правоприемник да приеме наследството по опис, понеже разпоредбата на чл. 61 от Закона за наследството не ограничава лицата, които могат да приемат наследствено имущество по опис. Ал. 2 от тази разпоредба само посочва кои лица задължително следва да приемат наследството по опис /непълнолетните, държавата и обществените организации/. Спрямо тези лица

това задължение е въведено с цел осигуряване защита на имуществените им права от бъдещи претенции от страна на кредиторите на починалото лице. Както и разяснено в *Определение № 60154 от 7.12.2021 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4506/2021 г., I г. о., ГК* обаче приемането по опис на наследството от частния правоприемник Общината не е свързано с необходимостта да се ограничи отговорността на Общината за задължения на починалото лице. Независимо дали Общината е приела наследството по опис или не, тя не отговаря за задълженията на починалото лице, а за тях отговоря единствено държавата до размера на полученото имущество. Съгласно чл. 61, ал. 2 ЗН държавата винаги приема това имущество по опис. Спрямо общината е приложима по аналогия разпоредбата на чл. 68 ЗН - че полученото от общината наследствено имущество може да се намали съответно, когато останалото наследствено имущество /в случая останалото в собственост на държавата наследствено имущество/ не е достатъчно за изплащането на наследствените задължения. Така приемането по опис на придобитото от общината на основание чл. 11 ЗН имущество се налага единствено, за да се отграничат движимите вещи и недвижимите имоти, които общината придобива по реда на чл. 11 ЗН /жилища, ателиета, гаражи, парцели и имоти, находящи се на територията на тази община/ от останалите движими вещи, жилища, ателиета, гаражи, парцели и имоти, предназначени предимно за жилищно строителство, останали в наследството на починалия, но намиращи се на територията на други общини, както и от останалите недвижими имоти на починалото лице, които остават в собственост на държавата на основание чл. 11 ЗН. Приемането от Общината по опис на наследството, придобито по реда на чл. 11 ЗН, обаче не е задължително; ако Общината не е приела наследството по опис то тя продължава да е собственик, в качеството си на частен правоприемник на починалия, на жилищните имоти, находящи се на територията на Общината.

По този начин въпреки че в случая Общината не е приела по опис наследството на Л. Б. С., то тя е собственик на процесния имот – топлоснабдено жилище, считано от момента на смъртта на Л. Б. С. - 09.11.2014 г. Като собственик на имота именно СО отговаря за задълженията, натрупани в исковия период от **01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., т.е. след смъртта на Л. Б. С.**

Ответникът в процесния период е собственик на имота. Според чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР. Общите условия обвързват клиента и без приемането им. Съгласно чл. 150, ал. 3 ЗЕ в срок до 30 дни след влизането в сила на общите условия, клиентите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не се установява наследодателят на ответника или ответникът да се е възползвал от правото си по чл. 150, ал. 3 ЗЕ. Предвид изложеното между ищеца и ответника за процесния период е действал договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни ОУ. Служебно известно е на съда, че ОУ са надлежно публикувани.

В исковия период 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г. в имота е потребявана ТЕ за **битови** нужди. Едва считано от 01.11.2022 г. ответникът като собственик на имота е сключил с ищеца договор за доставка на ТЕ за небитови нужди, но това касае период, следващ исковия /л. 55/.

Ищецът претендира суми за топлинна енергия, лихва за забава върху главницата за доставена топлинна енергия, сума за дялово разпределение и мораторната лихва върху тях.

От заключението на изслушаната СТЕ се установява начисляваната от ищеца за имота топлинна енергия да е за отопление на имот от 4 бр. радиатори и 2 бр. щранг – лира, за битово горещо водоснабдяване и енергия /на база поради неосигурен достъп, за **1 бр.** потребител/ и ТЕ, отдадена от сградната инсталация. В исковия период 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г. собственикът СО не е осигурил достъп до имота, доколкото Л. С. е била починала, а СО е завладяла имота с ключар на 01.12.2021 г.

Според СТЕ дяловото разпределение през процесния период е извършвано съгласно Наредба № 16-334 за топлоснабдяването и Методика за дялово разпределение на топлинната енергия в сгради–етажна собственост към Наредба №16-334, а монтираните измервателни уреди в абонатната станция съответстват на нормативно установените изисквания, подлагани са на изискуемия контрол и точно са отразявали количествата топлинна енергия. Количествата потребена топлинна енергия са начислявани при спазване поднормативната уредба. Отдадената от сградната инсталация ТЕ е изчислена коректно по формулата от Приложение № 1 към Наредба № 16-334.

Според заключението на СТЕ общо дължимата сума за доставена ТЕ за процесния период за целия имот по партидата е 3305,09 лв.

Ответникът се е позовал на давност. Считано до 27.06.2016 г. между страните са действали старите ОУ на ищеца, одобрени с решение № ОУ/03.02.2014 г. на КЕВР, приложени по делото. Новите ОУ са одобрени с решение № ОУ-1/27.06.2016 г. Исковата молба е входирана на 29.09.2022 г. и са погасени по давност всички задължения, станали изискуеми преди 29.09.2019 г. Към тази дата са действали новите ОУ на ищеца от 27.06.2016 г.

Съгласно чл. 114 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Според задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по т.д. № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС, вземанията на „***” ЕАД за доставка на топлинна енергия съставляват периодични плащания по см. на чл. 111, б. „В” ЗЗД и се погасяват с изтичането на период от три години. Според чл. 32, ал. 1 ОУ за месечната дължима сума при избран метод на плащане по чл. 31, ал. 1, т. 2 ОУ се издава ежемесечно фактура.

Ответникът дължи суми за доставена ТЕ за периода **30.09.2019 г. – 30.04.2020 г.** За този период видно СТЕ за целия имот са дължими **1 467,83 лв.**, за която сума искът е основателен / =1516,51 лв суми считано от м. 10 вкл. до края на исковия период – 55,63 лв. за връщане:8х7 месеца/.

Ищецът претендира сумата от 19,89 лв. – такса за дялово разпределение за периода 01.08.2019 г. – 30.04.2020 г. Съгласно чл. 22, ал. 2 ОУ клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение. Как продавачът и ФДР уреждат отношенията си не е предмет на изследване по настоящото дело. Според посочената разпоредба от ОУ цената за тази услуга се заплаща на ищцовото дружество. Според справката по аб. номер таксата за целия имот е в размер на 15,47 лв. /=7 х 2,21 лв/. От тази сума погасени по давност са сумите до м. 08.2019 г. включително от 2,21 лв. Така за периода **30.09.2019 г. - 30.04.2020 г.** дължимата сума за главница е **13,26 лв.**, за която искът е основателен.

Претендира се и законната лихва върху главницата за ТЕ. Ответникът оспорва това вземане. Съгласно ОУ в сила от 27.06.2016 г. потребителите дължат законна лихва и не е необходимо публикуване на фактурите в интернет страницата на продавача. Ответникът дължи сумата от **351,18 лв.** - лихва за забава за периода от 30.09.2019 г. –

14.09.2022 г. върху главницата от 1 467,83 лв., който размер съдът определи на осн. чл. 162 ГПК с он лайн калкулатор.

Претендира се и лихва върху таксата за дялово разпределение. В ОУ на ищеца не е предвиден срок за заплащане на цената на услугата дялово разпределение, поради което длъжникът изпада в забава след покана съгл. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана. Искът следва да бъде отхвърлен за сумата от 5,48 лв. – лихва за забава за периода 30.09.2019 г. – 14.09.2022 г.

По разноските. На ищеца се дължат разноски. Ищецът е сторил разноски в размер на 185,31 лв. дт, 300 лв. депозит за експертиза, дължат се и 200 лв. юрк възнаграждение според чл. 78 ГПК. С оглед уважената част от исковите на ищеца се дължат **298,97 лв.** разноски в исковото производство.

На ответника се дължат **150 лв.** – разноски за юрк възнаграждение.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ***, да заплати на „****“ ЕАД ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ****, по предявените **искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД**, както следва: сума в размер на **1 467,83 лв.** – главница за доставена от дружеството топлинна енергия през периода **30.09.2019 г. – 30.04.2020 г.** относно топлоснабден имот с адрес: ****, *аб. № ***, ИД номер ****,

ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на подаване на исковата молба в съда /29.09.2022 г./ до окончателното ѝ погасяване, сумата от **351,18 лв.** - лихва за забава върху главницата за периода 30.09.2019 г. – 14.09.2022 г. и **13,26 лв.** – такса за дялово разпределение за периода **30.09.2019 г. - 30.04.2020 г.**, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба – 29.09.2022 г., до окончателното погасяване на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** като неоснователни исковите с пр. осн. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ за главница за доставена топлинна енергия за горницата над 1 467,83 лв. до пълния предявен размер от 3 363,06 лв. и за периода 01.05.2018 г. – 29.09.2019 г., иска за главница за дялово разпределение за горницата над 13,26 лв. до пълния предявен размер от 19,89 лв. и за периода 01.08.2019 г. - 29.09.2019 г., иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за лихва за забава върху главницата за доставена топлинна енергия за горницата над 351,18 лв. до пълния предявен размер от 811,51 лв. и за периода 15.09.2019 г. – 29.09.2019 г., а иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за сумата от 5,48 лв. за периода 30.09.2019 г. – 14.09.2022 г. - изцяло.

ОСЪЖДА ***, да заплати на основание **чл. 78, ал. 1 ГПК** на „****“ ЕАД ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ****, **сумата от 298,97 лв.** – разноски.

ОСЪЖДА „**“ ЕАД ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. ****, да заплати на основание **чл. 78, ал. 3 ГПК** на ****, **сумата от 150 лв.** – разноски.

Решението е постановено при участието на третото лице помагач на страната на ищеца „****“ ООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____